

Szoliva János

Budapesti séta

Nem menetelünk,
nem kiabálunk jelszavakat,
lyukas zászlókat sem lengetünk,
sétálunk a körúton csak,
nézzük a kirakatokat.

Akárha csatazaj csendesedne,
nem ugatnak a kalasnyikovok,
tompán nem dörren ágyú,
nem zuhan fejünkre emelet.

Sétálunk csak, nem sietünk,
egyik utcából a másikba,
nem készítünk Molotov-koktélt
a páncélosokra várva.

A Corvin közig el se látunk,
nem látjuk a kilótt tankokat,
nem halljuk a sikolyokat,
nem keressük halottainkat.

Sétálunk csak,
jövünk-megyünk, Sophianét szívunk Arda helyett,
csak élünk, élünk.

Sodródrom

Akárha az álom,
sodródrom a tüntetőkkel -

Utcához, házakhoz
tapad a képzet:
fenn erkélyek rácsai,
lenn kerítések.

Béke van

Fegyverropogásból
zenét csinálunk.
Szoborrá merevült szabadságunk.

Béke van -,
lyukas zászlókból
koszorút fon a történelem.

Csodáról ki beszél már?

A magunk vérét ontva
itt élünk szétszóródva.

Leszakítva a vihar vásznát,
csodáról ki beszél már?